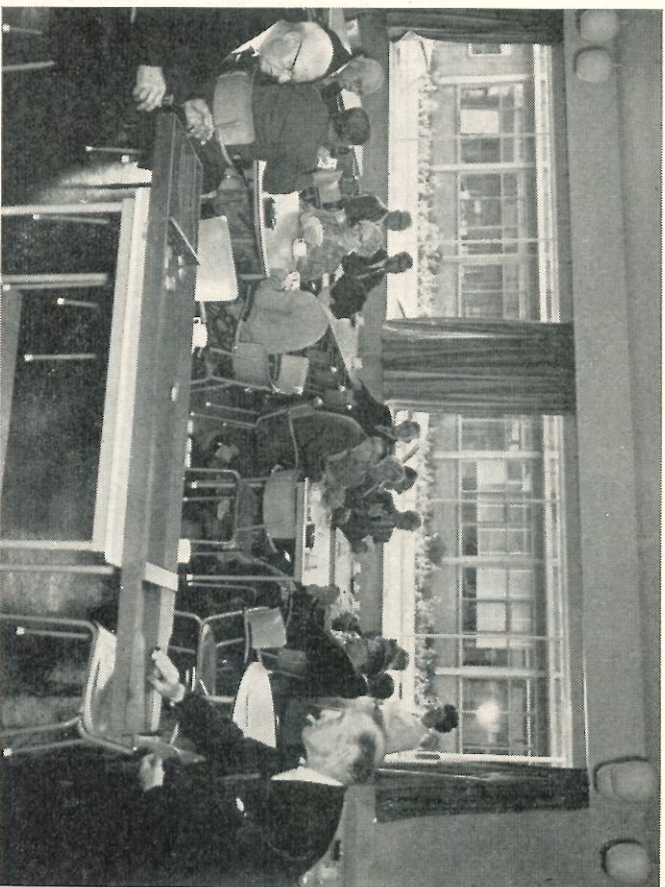

OUDEDIENDEN-MIDDAG

Wij publiceren hier een foto van een aantal oud-Van der Heemers die, al dan niet vergezeld van hun echtgenoten, onlangs onze gast waren op onze oude-diensten-middag.

Wij maken graag van de gelegenheid gebruik oud-VDH'ers er nog eens op te wijzen, dat wij ze graag als onze gasten begroeten elke eerste dinsdagmiddag van de maand. Het zou leuk zijn als deze groep van trouwe bezoekers groter werd en dit kunt u ook bereiken door uw vrouw mee te brengen. U weet het in ieder geval, u bent van harte welkom!

VERVOLG VAN PAG. 1

ten van de zeker voor debutanten mooie sopraan van mevrouw Torbus-Mierzwak en de veelbelovende bas van Karoly Schmidt. Hilde voor de heer Kerstjes, dirigent van het Amsterdamse Kunstmaandorkest (niet kunstmaan, zoals een dagblad de volgende dag schreef!), die kans zag zijn muziek volledig in de hand te houden toen de Poolse soliste een ariapassage oversloeg. Dat deze ver-gissing haar door het publiek graag ver-geven werd, bleek toen na afloop van de uitzending bekend werd gemaakt dat de gehele aria nu overgezongen zou worden om goed op de band te kunnen worden vastgelegd. Op zeer weinigen na gaf het publiek er blijk van graag ook deze repetitie nog te willen aanhoren. Voor sommigen van hen betekende dit het offer van het missen van de extra bus, die de HTM voor het gebouw had doen voorrijden!

Kortom: een geslaagde avond, die veel belooft voor de reeks die op het pro-gramma staat. Concertlehebbers zullen dan ook veelbelovende doen door reeds nu de avond van zondag 16 oktober vrij te houden. Zij kunnen dan luisteren naar de symfonie nr. 101 in D („De Klok“) van Franz Joseph Haydn. Kaarten kun-nen in de voorafgaande week worden aangevraagd bij mej. Vos, Public Re-lations. De HTM zal verzocht worden ook dan voor een busverbinding te zorgen. Tot slot nog de verheugende medede-ling dat wij van de KRO een compli-ment mochten ontvangen voor de uit-stekende outfitage van ons Ontspan-ningsgebouw en voor de prettige samen-werking. Uit volle overtuiging kunnen wij hier op antwoorden: het genoe-gen was wederzijds!

V. L.

Oplossing Puzzel 38

De volgende 20 onschrijvingen wer-den gevraagd in puzzel 38: 1. weeklo-ners; 2. nederlands; 3. veiligheids; 4. reiskosten; 5. proeforder; 6. medewer-ker; 7. buitenland; 8. bedrijfsas; 9. verzending; 10. wachtkamer; 11. onge-vallen; 12. detectives; 13. percentage; 14. radiobeurs; 15. huisbezoek; 16. nieu-weijing; 17. mannenkoor; 18. commis-sies; 19. knijpkanten; 20. verbinding. De gevraagde zin luidt: Welkom bij Van der Heem N.V.

Prijswinnaars

De prijswinnaars zijn:
1e prijs: Th. C van Leeuwen, Receptie f 15,—
2e prijs: W. J. Dobbe, Plaatsbewerking f 10,—
3e prijs: J. W. Knulst, Gereedschapma-kerij f 7,50
4e prijs: A. v. d. Hoff, Utrecht f 5,—
5e prijs: P. C. Zeelenberg, Verkeer f 5,—
6e prijs: J. Jacobs, Tijdschriftverij f 5,—
De prijswinnaars kunnen vanaf maan-dag as hun prijs afhalen bij mej. Hart-suker, de heer van der Hoff krijgt zijn prijs toegezonden.

Van harte gefeliciteerd

HUWELIJKEN (Utrecht):

L. J. van Nijndaal, aid. Mach. Revistie, met mej. G. van Dijk, d.d. 8-9-60; mej. R. Bosen, aid. Montage, met de heer G. Veld, d.d. 8-9-60; J. Molenaar, aid. Montage K.K., met mej. J. T. G. G. Oosterveld, d.d. 7-9-60; M. J. Krijger, aid. Montage K.K., met mej. E. L. M. van Beek, d.d. 1-9-60.

GEBOREN (Utrecht):

Stephen, zoon van J. H. J. van Elk, aid. Montage, d.d. 6-9-60; Antonia, dochter van A. van Egdom, aid. Huisvesting, d.d. 11-9-60.

VERVOLG VAN PAG. 3

nieuwste snufjes op elektronisch gebied zijn verwerkt. Bovendien is het chassis, door zijn systematische opbouw en keu-rige montage een lust voor het (tech-nische) oog.

Speciale aandacht verdient de nieuwe wijze waarop de overschakeling op de verschillende zendersystemen gebeurt. Zoals u wellicht weet werken de hier-boven genoemde vier zendergroepen elk volgens andere normen, waardoor het niet mogelijk is, om met een toestel als bijvoorbeeld de TV 5615 naar Belgische of Franse uitzendingen te kijken. Hier-voor zijn namelijk vijf gecompliceerde omschakelingen in het toestel nodig.

Tot dusverre maakte men deze om-schakelingen mogelijk met een speciale knop, die dus door de gebruiker moest worden bedient. In België heeft men bovendien de gewoonte om bij een be-paalde zender in de loop van het pro-gramma van systeem te wisselen, zodat de kijker dan moet opstaan om zijn toestel eveneens om te schakelen.

In de TV 5618 komen al deze scha-kelingen automatisch tot stand. Een lijnkeuze-automaat schakelt op 625 of 819 lijnen, al naar gelang de zender, die wordt ontvangen. De programme-ringschakelaar, die rechtstreeks met kanaalklezer is verbonden, zorgt er-voor, dat tegelijk met het kiezen van de zender, het toestel wordt aangepast aan het moduulstelsel (positief of negatief) van deze zender.

Behalve deze, voor de vier-systemen-ontvanger zo geheel nieuwe, automaten om niet minder nuttige automaten, met name voor de horizontale synchronisatie en voor de regeling van beeldbreedte en -hoogte.

Door deze voorzieningen is de be-diening van het toestel even eenvoudig geworden als van de moderne één-systeemontvanger.

Wij hebben hier slechts enkele tech-nische aspecten van de nieuwe vier-systemen-ontvanger aangesipt, naar wij hopen echter voldoende om u ervan te overtuigen dat dit toestel aan de splits staat, qua vormgeving, montage en techniek.

Wij willen deze introductie besluiten met de voornaamste technische gegeve-ten vermelden voor hen, die graag wa-nader geïnformeerd willen zijn over de TV 5618.

Afmetingen: diep 33,4 cm
lang 73 cm
hoog 51 cm
21 buizen, 9 germaniumdiodeën, 1 silicium negatiekrichter;
intercarrier systeem voor zenders met AM geluid en split-sound systeem voor zenders met FM geluid;
middenfrequentie beeld 38,9 MHz, ge-luid 33,4 MHz;
inbouw UHF-uit mogelijk;
drukknoppen voor: aan/uit, hoog, laag, lokaal, filter en UHF;
netspanning 220 volt gelijk- of wissel-spanning, met mogelijkheid tot inbouw van een nettransformator voor 110 en 127 volt wisselspanning.
Prijs f 1145,—.

HARTELIJK DANK!

Hartelijk dank aan chefs en collega's voor het cadéu en de gelukwensen, ontvangen bij mijn 12½-jarig jubileum.

J. Noort,
Kantoororganisatie.

het v.d.H.-tje

PERSONEELSORGaan VAN VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr. 662
24 september 1960

ONS ONTSPANNINGSGEBOUW WAS TV-STUDIO

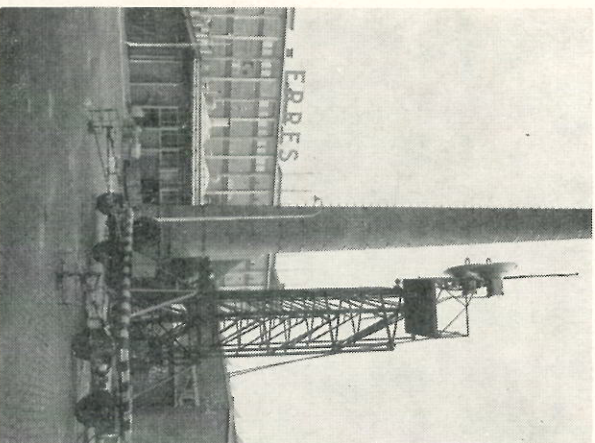
„Wij gaan u nu verbinden met het Ontspanningsgebouw van Van der Heem N.V. in Den Haag“.

Aldus luidde jongstleden zondagavond om kwart voor negen de door de omroep-sler van de KRO-TV gedane aankondiging.

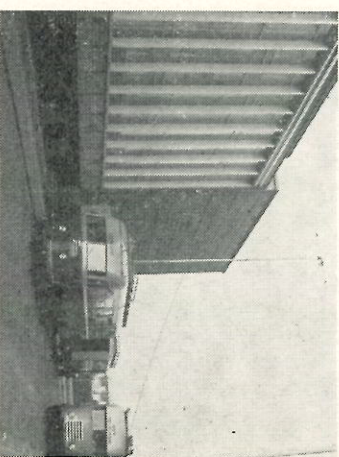
Allen hebben wij meermalen een der-gelijke mededeling van (mevrouw) Han-nie Lips of één van haar charmante collega's gehoord. Weinigen onder ons zullen er een behoorlijk idee van heb-ben hoe ongelooflijk veel werk meestal reeds verzet is voordat aldus de aan-dacht voor een nieuw programma-num-mer gevraagd kan worden. Alleen daar om al hebben degenen die zondag naar ons Ontspanningsgebouw gekomen wa-ren een interessante avond gehad.

Afgezien van de inleidende bespre-kingen over deze concertreeks waren toen al bergen werk verzet door KRO, NTS, PTT en verscheidene van onze mensen (waarvan de Kantinedienst met ere afzonderlijk vermeld dient te wor-den).

Met behulp van speciaal voor deze concerten vervaardigde schotten was een rustig aandoende zaalscheiding gebouwd. Tegen deze achtergrond kon het orkest opgesteld worden. De strij-keus op de vloer van de zaal, „het hout“ en „het koper“ op een demon-ta-bele stelling die de leek zou aanduiden met een verhoog (of zoiets) maar die in de vaktiaal „practicabel“ blijft te heten.

Gebruikers van ons Ontspanningsge-bouw die hun ogen de kost geven, zullen hebben opgemerkt dat onlangs

aan de staalconstructie die het dak draagt, „trekken“ zijn aangebracht. In lokaal uitgedrukt: stevige metalen slaven, die met behulp van aan de ko-lommen bevestigde hietjes tot de grond kunnen zakken. De lichttechnici van de Nederlandse Televisie Stichting weten daaraan in een mum van tijd de nodige „spots“ (als u het niet mocht weten: lichtpunten) te bevestigen. Maar veilig branden zouden die niet als onze eigen electriciens er niet voor gezorgd had-den dat op tientallen kilowatts extra niet gekoken hoefde te worden!

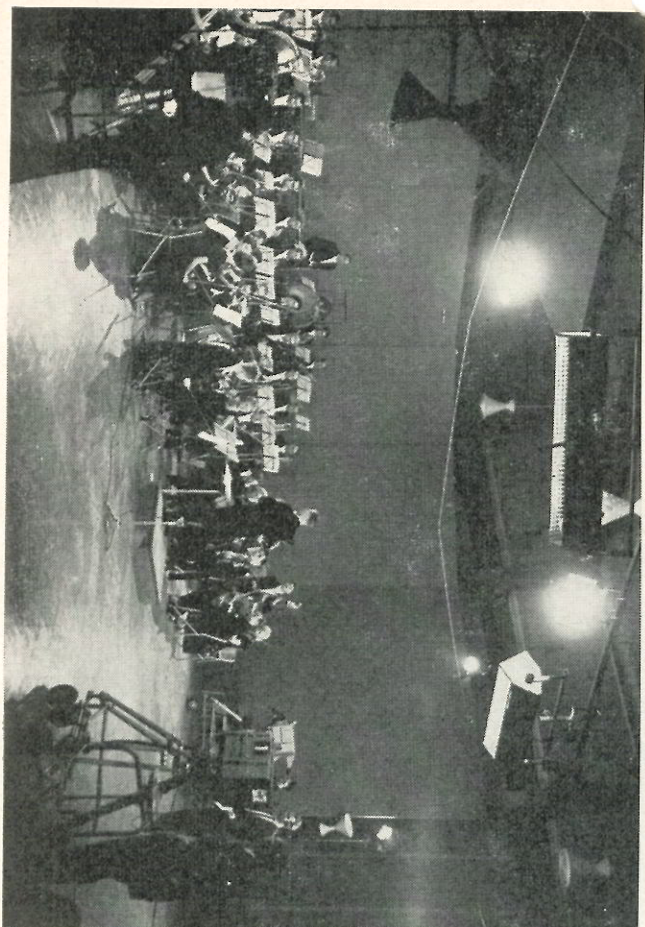
Van vrijdagmorgen af stond naast ons Telcogebouw een imposante straalzen-der. Het terrein tussen Telco en Ont-spanningsgebouw was nagenoeg vol be-zet door montage- en regievagens. Zondag was er in de zaal al van elf uur af leven in de brouwerij: belich-tingsproeven, geluidstest, orkestrepetitie enz. Medewerkers van onze Kantine-dienst, onze toneelploeg en bedrijfs-brandweer hadden (in ploegen) een drukke dag, al was het wat de eerste betreft alleen maar als gevolg van de grote vraag naar koffie en andere dran-ken.

Tijdig voor het op de toegangskaar-ten vermelde tijdstip namen de inster-aars (en kijkers) hun plaatsen in. Het waren er rond tweehonderd, zeker voor de eerste keer een bevestigend aantal.

Nog een half uur moesten deze be-langstellenden wachten voor de uitzen-ding een aanvang nam en dit mede ten gevolge van het feit dat het vooraf-gaande nummer van het TV-programma van die avond wat langer duurde dan gelimed was.

Maar heel duidelijk bleek dat vervelen er niet bij was. Integendeel! De handige camerawagens, het verschijnen van de beide solisten en het werk van camera-mensen, de „kabelisten“, de „floormana-ger“, de regisseur en vele anderen deden de tijd omvliegen.

Over het concert zelf kunnen we kort zijn. Het was verrassend goed. Vooral de Falla's Driekante Steek bleek zeer goed in de smaak te vallen. Maar daar-voor hadden de aanwezigen reeds geno-

(Vervolg pag. 4)

Vorming bedrijfsjeugd

Ongetwijfeld zullen ouders van ons jeugdige personeel zich hebben afgevraagd waarom onze „cursussen” op woensdagmiddag nog niet zijn gestart. Dit vindt zijn oorzaak in het feit, dat wij deze cursussen meer het karakter van vorming en minder van opleiding willen geven. Binnen niet al te lange tijd hopen wij u meer over onze plannen te zien aanzien te kunnen vertellen. Onze gedachten gaan, zoals gezegd, in de richting van het vormingswerk en daarom vonden wij onderstaand artikel, dat ter beschikking gesteld is door het Centraal Sociaal Werkgeversverbond, een goede voorlichting over wat er op dit terrein gedaan wordt.

Er wordt tegenwoordig nog al eens gesproken over „vormingswerk”. Soms noemt men het „vorming van de rijpere jeugd”, soms ook „vorming van de leerplichtvrije jeugd”. Het blijkt, dat er vrij veel mensen zijn, die daar wel eens van gehoord hebben; maar de meesten weten niet precies, wat er mee bedoeld wordt. Daarom is het goed, er wat meer over te vertellen. Want het is een belangrijk werk en het verdient algemene belangstelling.

Het vormingswerk in ons land bestaat nog niet zo lang; het is sinds de oorlog opgekomen. En het houdt nauw verband met de moderne industriële ontwikkeling. Het is dan ook in de eerste plaats gericht op die jeugd, die na het verlaten van de lagere school direct in fabriek, bedrijf of zaak gaat verdienen.

De Nederlandse wet bepaalt, dat jongens van hun 14e jaar af en meisjes met 15 jaar mogen gaan werken. Dat is vroeger wel eens heel anders geweest. Kinderarbeid, zelfs van heel jonge kinderen, was in de vorige eeuw heel veel voorkomend. Gelukkig is daar in met de sociale ontwikkeling belangrijk verbetering gekomen. Maar toch zijn er op het ogenblik verschillende landen om ons heen, waar de arbeidsgrens hoger ligt, dan bij ons. Hoe

hoger die grens, des te meer kans is er, dat de jeugd van een volk voortgezette vorming ontvangt. Daar hebben we het woord al: vorming! Vorming behoeft niet precies hetzelfde te zijn als: onderwijs. Het houdt er wel nauw verband mee; maar het zegt meer. Het betekent ook: ontwikkeling, groei, rijper worden. Het heeft te maken met de ontwikkeling van de persoonlijkheid van elke mens.

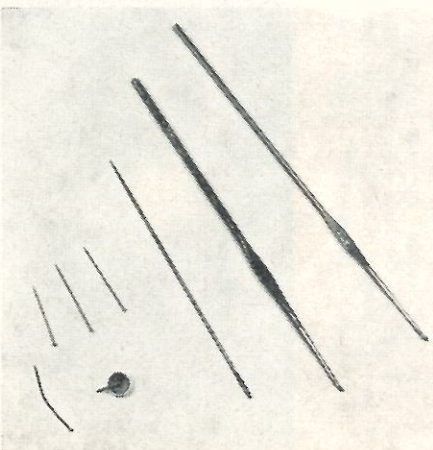
Het is wel gebleken, dat een zeer groot deel van de Nederlandse jeugd na het verlaten van de lagere school geen voortgezet onderwijs meer ontvangt. De cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek hebben bijvoorbeeld aangegeven, dat er in 1958 van de 1385.000 jongeren tussen 12 en 20 jaar, 650.000 niet meer naar school gingen. Dat is dus ongeveer de helft. Met andere woorden, een zeer groot deel van onze leerplichtvrije jeugd gaat praktisch gesproken zo van de lagere school aan het werk.

En, zo moet men zich dus afvragen, wat komt er nu van de verdere vorming van deze jongeren terecht? Afgezien van de invloed van het gezin, of misschien van jeugdorganisaties, of van de kerk, niet erg veel. Daarmee zijn we aan het punt, waarmee degenen, die het vormingswerk in Nederland tot stand brachten, zich hebben bezig gehouden. Zij maakten zich daar bezorgd over. Zij redeneerden: een groot deel van onze jeugd wordt van de lagere school ineens in de „kille maatschappij” gezet. Dat betekent, dat 14- en 15-jarigen (dus op een leeftijd, waarop iedereen nog half kind — half mens is) in de wereld der volwassenen binnentreden. Want dat is „de maatschappij” toch. Het betekent, dat deze onvolgroeide jonge mensen plotseling, of in ieder geval toch in zeer korte tijd, de overgang doormaken van de steer op school naar de veel hardere steer van het bedrijf. Het betekent in onze moderne maatschappij ook, dat verreweg het grootste deel van die jonge bedrijfsjeugd gezet wordt aan geen of weinig scholing vereisend werk. Werk, dat weinig mogelijkheden biedt; dat slechts enkele handgrepen vraagt, waaraan niet veel kunst is en dat je gauw onder de knie hebt. En daarmee is die 14- of 15-jarige arbeider of arbeiderster geworden. Waar blijft dan de verdere ontwikkeling van de persoonlijkheid, de verdere vorming? Het bedrijf, met zijn zakelijke eisen, gaf er, noodgedwongen, geen antwoord op.

Men heeft daarom geredeneerd: „Wij moeten buiten het bedrijf, maar met medewerking van het bedrijf, instituten stichten, die dat tekort opvangen. Waar men volledig begrip toont voor de werkelijkheid, waarin deze jonge mensen leven. Dat wil zeggen, een werkelijkheid van aan de ene kant jong zijn en anderzijds toch arbeider of arbeiderster. Men moet hen mogelijkheden verschaf-

fen om zich verder te ontwikkelen; de mogelijkheid van lessen, waaraan ze iets voor hun verder leven hebben, maar ook de mogelijkheid tot ontplooiing van hun persoon. Men moet hen in hun vaak harde en eentonige bestaan in die jonge jaren een zekere „begeleiding” verschaffen, waarvan ze steun ondervinden bij hun verdere ontwikkeling.

Uit die gedachte zijn na de oorlog in vele plaatsen van ons land de zogenaamde vormingsinstituten ontstaan, aanvankelijk speciaal voor werkende meisjes, later ook voor jongens. In r.k.-kiring kregen ze de naam Mater Amablischoolen (voor meisjes) en Levensscholen (voor jongens); in andersdenkende kringen sprak men van vormingsinstituten, waarbij voor het meijeswerk vaak de naam Zonnebloemwerk wordt gebruikt. Om praktische reden (in verband met huisvesting en de mogelijkheid van lessen) heeft het werk voor meisjes aanvankelijk aansluiting gevonden bij het nijverheids-onderwijs. Maar de gedachte wint veld om de vormingsinstituten een geheel eigen plaats te doen innemen. Want uit het bovenstaande zal wel duidelijk zijn, dat al nemen „lessen” een belangrijke plaats in, het doel waarnaar de instituten streven, toch meer is dan uitsluitend onderwijs. Vorming, daar gaat het om; ontwikkelingsmogelijkheden voor heel jonge mensen, die vroeg, vaak te vroeg in onze verbijsterende maatschappij zijn komen te staan.

Hij kraakt zo

was het commentaar van een onzer klanten over zijn radio. Onze Technische dienst onderzocht het toestel en kwam tot de conclusie „nogal glad”, want zij vond in het apparaat, dat verder niets mankeerde, twee haaknaalden, een stopnaald, vier spelden en een punaise. Mevrouw had kennelijk haar stopmandje verwisseld met haar radio.

VADER THUIS

Misschien denkt u bij het lezen van die titel: „Oha, nu gaat hij een praatje houden over zichzelf, en hij met pensioen is en heel de dag in huis zit.”

Ik denk er niet aan; mijn persoonlijke ervaringen zijn niet ten algemene nutte en ik ben echt niet heel de dag thuis.

Nee, maar ik bereid u er op voor, dat de Nationale Contactcommissie voor gezinsbelangen samen met de Gezinsraad twee dagen in november aanstaande met een aantal personen bijeen komen om ons eens diepzinnig te praten over de rol van vader in het gezin.

Allen nu, die vaders zijt, zet u schrap; het zal daar over u gaan. Men gaat deze papa van meer dan één kant bekijken: Wat heeft hij aan waarde voor de gemeenschapsvorming?

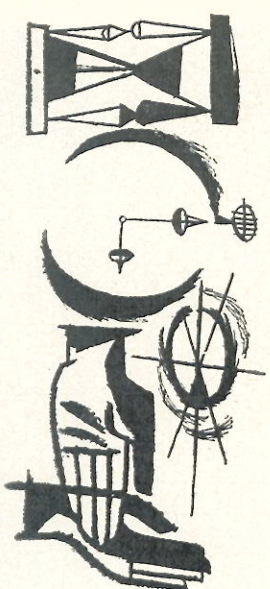
Welke betekenis heeft hij nu in het voor het gezin? En dan — schijft u niet — komen er van een arts in geestesziekten nog enige psychiatrische opmerkingen over het vaderschap!

Toch lijkt me deze conferentie niet onbelangrijk. We hebben heel veel gehoord over de grote invloed, die moeder heeft, zowel op het huishouden als op de kinderen en op pa. We zullen haar die plaats zeker geven, want de moeder is een uitmuntende invloedrijke figuur in de kring van het gezin. In je eerste levensjaren zie je pa maar af en toe, meestal door de week als je slapert wakker wordt of weer naar bed moet. Maar met moeder trek je de hele dag op en vooral zij met jou. En volgens de moderne psychologen krijgt je in je eerste zes of zeven levensjaren de basis van je karaktervorming. Het lijkt me dus helemaal niet zo gek, nu die rol van vader eens onder de loep te nemen.

Een kind kijkt als regel heel anders tegen zijn pa op dan tegen zijn moe. Pa is voor hem het symbool van gezag, moeder van zorgzaamheid. Pa gaat er op uit om te werken en te vechten. Moeder schepst sfeer. Als echt kind wil je, dat de mensen over je vader met eerbied en over je moeder met vriendelijkheid spreken.

We kunnen in tweemaal opzicht ons teder al op het verstaag van die novemberconferentie voorbereiden. Dat zouden we kunnen doen door ons te herinneren, hoe wij onze eigen vader zagen en wat hij voor onszelf heeft betekend. We kunnen het anderszins doen door ons eens in te denken, hoe onze eigen kinderen ons als hun vader ervaren en wat wij voor hen betekenen, voor hun humeur en hun arbeid.

Schreier Sr.

KORTER WERKEN DOOR SAMEN WERKEN

Volgens de voorschriften van de Overheid kan werktijdverkorting verkregen worden, indien de produktie aanzienlijk stijgt. Voor deze produktiestijging is bij VDH een aantal maatregelen uitgedacht, die de medewerking van elk lid van onze werkgemeenschap vragen.

Zo zijn naast de suggestiebus op iedere afdeling werkgroepen ingesteld, die ter plaatse de werkmethoden kritisch bekijken. Het spreekt vanzelf, dat binnen deze werkgroepen eveneens suggesties zullen ontstaan.

Hoe groot het aantal van deze werkgroepen thans is, is nog niet bekend. Daarvoor is het nog te vroeg. Toch bereiken ons wel enige berichten hierover en zo weten wij, dat de bijzonder actieve kastenfabriek op deze wijze reeds een aantal van ruim 140 voorstellen wist te bereiken. En men is nog lang niet klaar!

Onder deze werkgroepsuggesties bevindt zich natuurlijk een groot aantal voorstellen, waarvan de toepassing op andere afdelingen of fabrieken eveneens van grote betekenis zou zijn. Om daarom een zeer groot mogelijk nut uit deze geïsoleerde voorstellen te trekken, zal een coördinatie van de werkgroepsuggesties plaatsvinden. Ook hiervan geldt weer: Vele oegenschijnlijk simpele suggesties maken tezamen een belangrijke produktiestijging mogelijk. Ga daarom rustig door met de beschrijving van uw eigen suggesties. De blauwe kartonnen suggestiebus zoekt het verder voor u uit.

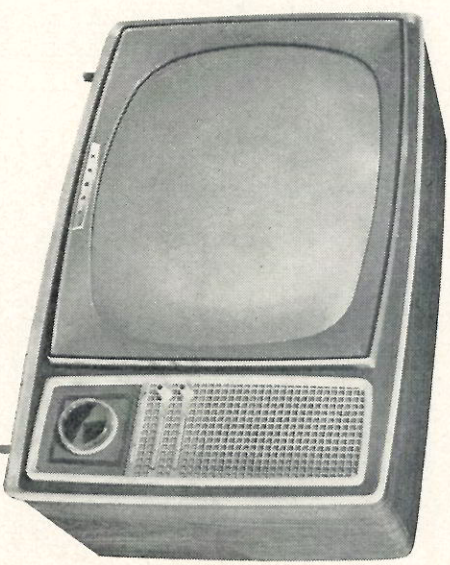
TWEE NIEUWE TELEVISIE-TOESTELLEN

De nieuwe ERRRES tv-serie bevat een tweemaal toestellen van nageenoeft gelijk uiterlijk, maar van een overtuigend geheel afwijkende constructie. Deze tweeling van onderling zo verschillende karakter willen wij ditmaal graag aan u voorstellen.

Het zijn de TV 5616 en de TV 5618. Omdat ze uiterlijk zo veel op elkaar lijken, kunnen we volstaan met het afdrucken van één afbeelding. Zoals u daarop ziet, is het een asymmetrisch model van zeer fraaie constructie, in grote lijnen afgeleid van de TV 5615. Ook hierbij is dus de 53 cm beeldbuis voorzien van een bolle staalglazen beschermplaat en opgebouwd beelmasker.

De kanaalkiezer is bij deze nieuwe toestellen gemonteerd op het bedieningspaneel naast de beeldbuis, zodat de instelling op het gewenste kanaal alsmede de finafstemming nog gemakkelijker zijn dan bij de TV 5615. Dit geldt ook voor de overige bedieningsknoppen. Deze zijn op sierlijke wijze in het paneelje verwerkt, dicht boven de kanaalkiezerknop, waardoor de gehele instelling van beeld en geluid gecentraliseerd is op een oppervlakte ter grootte van een hand. Boven dit „bedieningscentrum” is de ovale luidspreker (20 x 15 cm) gemonteerd waardoor een frontale geluidsstraling is verkregen en de geluidsreproductie aan natuurlijkheid wint.

Opvallend is ook bij deze kast weer de geringe diepte, bij de TV 5616 is deze slechts 27,2 cm en bij de TV 5618 30,4 cm. Hiermee is tegelijk het enig zichtbare verschil in de kasten genoemd. Zoals reeds gezegd, is de constructie van de toestellen zelf geheel verschillend.

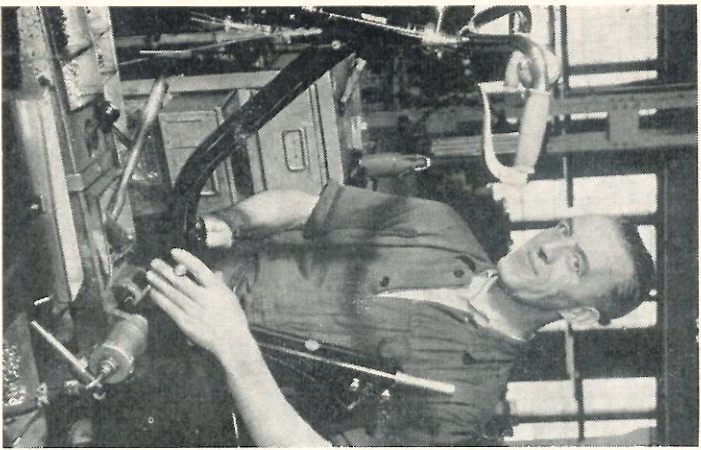

Kortehalve kunnen we dus volstaan met daar naar te verwijzen en alleen de prijs van de TV 5616 te melden: f 965,—.

De TV 5618 is een vier-systemenontvanger van geheel nieuwe en revolutionaire opzet met een maximum aan bedieningscomfort door de tafrijke automaten die de taak van de gebruiker overnemen.

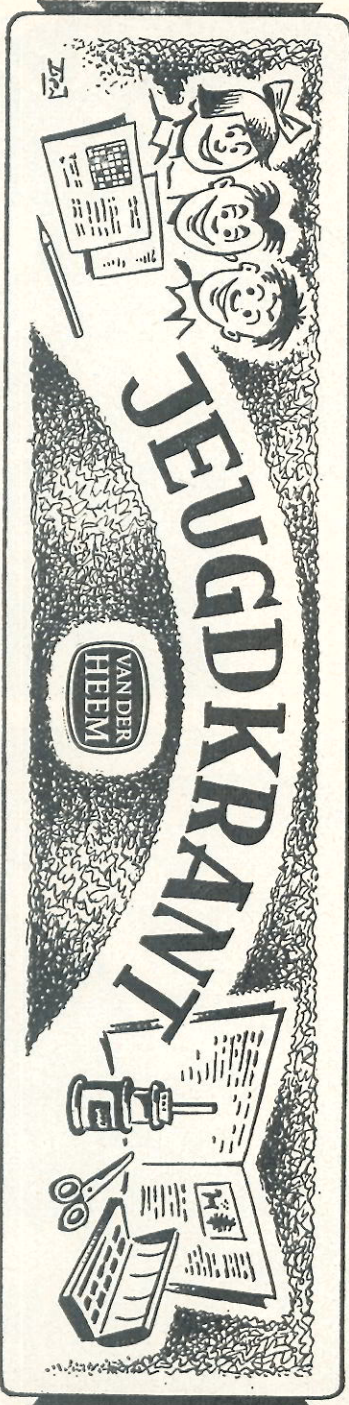
De TV 5618 is geschikt voor ontvangst van de Nederlandse zenders, de Belgisch-Vlaamse zenders, de Belgisch-Franse zenders en de Franse zender Lille. Het is een toestel, waarin de

Vervolg pag. 4 kolom 3

De heer H. J. W. Penners hoopt vrijdag, 30 september, het feit te herdenken, dat hij 12½ jaar geleden in onze dienst trad.

Wij feliciteren hem hierbij, als u hem wilt feliciteren kunt u hem vinden op de afdeling Montage van de ENAF.

„SPEURNEUZEN AANTREDEN!”

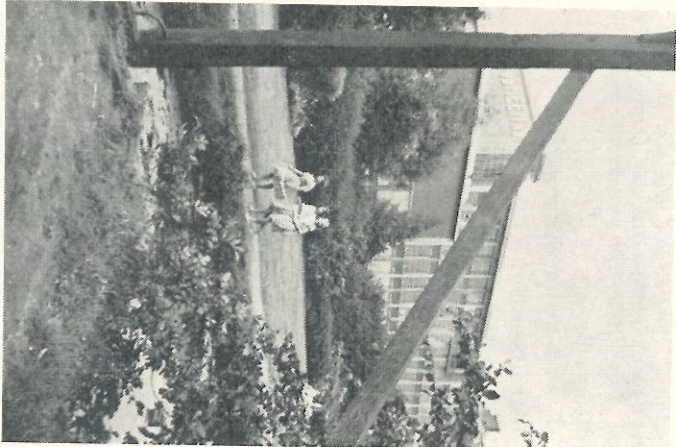
*De Speurtocht van Van der Heem is oké
Volgend jaar doe ik weer mee!*

Zo dichtte een van de deelnemers aan de speurtocht, die wijf in de vakantietie voor jullie hadden georganiseerd. „Speurneuzen aantreden!” was het parool. En ze zijn gekomen: de Van Halletjes en de Van Duytjes en de Korsemannetjes en nog veel, veel meer, wel 80 bij elkaar!

Natuurlijk hadden we het leuk gevonden als nog meer kinderen hun speurneuzen hadden opgezet en naar de Maanweg waren gekomen, maar vooral in de laatste weken werkte het weer niet direct mee.

Vershillende jongens en meisjes hebben een nat pak en een natte jurk gehaald. Dat was natuurlijk niet leuk, maar als na afloop de ingevulde vragenlijsten werden ingeleverd, dan gebeurde dat toch meestal met 'n trots gebaar: zo van: We hebben ons toch niet laten kisten door die regen! En zo hadden we dan na vier weken bijna 80 ingevulde vragenlijsten.

Dat we het echt niet t  moeilijk hadden gemaakt, is wel bewezen door het feit, dat alle deelnemers de hele route hebben kunnen vinden. Dat daarbij fouten gemaakt zijn, natuurlijk, want z  gemakkelijk was het nu ook weer niet. Het bleef toch echt wel een prestatie om de tocht helemaal zonder fouten te maken en alle vragen goed te beantwoorden. Dat vonden wij tenminste wel. En om alle moeite te belonen, hebben wij daarom alle deelnemers een uitnodiging gestuurd om op

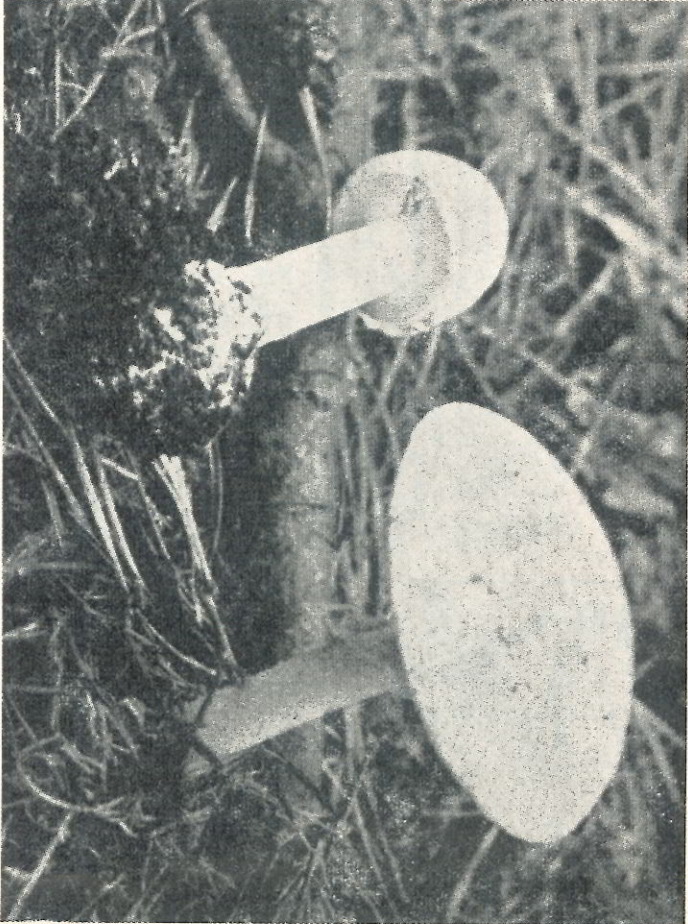
zaterdag 3 september om 2 uur naar het Ontspanningsgebouw te komen om de beloning voor hun inspanning in ontvangst te nemen. Ook nu klonk dus weer: „Speurneuzen, aantreden!”

10 jarigen: hoofdprijs (boek) Joke Verkuijlen.
Troostprijsen: Leo Eijssackers, Miep en Eris van Duijn, Boudewijn van Haalem en Barmadette Ceulen.

11 jarigen: hoofdprijs (verfdoos met toebehoren) Joke Eijkmann.
Troostprijsen: Helene Bruin, Frederike Korseman, Hans v. d. Horst, Robert v. d. Lans en Ria Sebel.

12 jarigen: hoofdprijs (portemonnaie) Peter van Hal.

Troostprijsen: Hetty Tromp, Trudie Smeek, Mary Smeenk, Margo v. d. Ham en Lidy van Doorn.

„O, kijk daar eens, een nest met nog meer van die kleine molfige kulken-tjes.” Allen waren enthousiast over dit mooie schouwspel op nog geen twee meter afstand.

C. H. Voorhoeve.

VERVOLG VAN PAG. 2

Ik heb nu het volgende bedacht. Zoals julle weet heb ik twee kamelen, een grijze en een bruine. Jij, Aly, krijgt de grijze kameel en Achmed krijgt de bruine. Zodra morgenochtend de zon op gaat moeten julle opstijgen en van hier rijden naar het dichtstbijzijnde dorp, 60 km noordwaarts. Hij, wiens kameel het laatste de bestemming bereikt, zal al mijn bezittingen erven. Ga nu, mijn zonen. Allah geve julle wijsheid.”

De volgende ochtend, bij het opgaan van de zon, bestegen de beide broers hun gezadeldde kameel. Stapvoets gingen zij op weg. Zij lieten hun kamelen steeds langzamer lopen, om maar niet als eerste het einddoel te hebben bereikt. Nu eens was Aly op zijn grijze kameel iets achter, dan weer Achmed op zijn bruine. Na twee uur waren ze nog geen kilometer gevorderd en zij begrepen wel, dat zij op deze manier het dorp nooit zouden bereiken. De beide broers stegen af om te overleggen hoe zij deze moeilijke opdracht van hun vader het best zouden kunnen uitvoeren. Diep dachten zij na en ineens vonden zij de oplossing. Zij gingen naar de kamelen terug, stegen op en gingen er als een pijl uit de boog van door, zo vlug als de kamelen maar konden lopen.

En nu komt onze vraag: wat hadden Aly en Achmed afgesproken?

Alle inzendingen moeten in ons bezit zijn voor 31 oktober 1960.

Vermeld altijd: naam en adres, leeftijd jongen of meisje.

Veel succes!

MIESJE

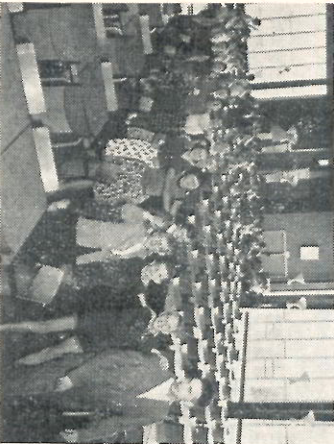
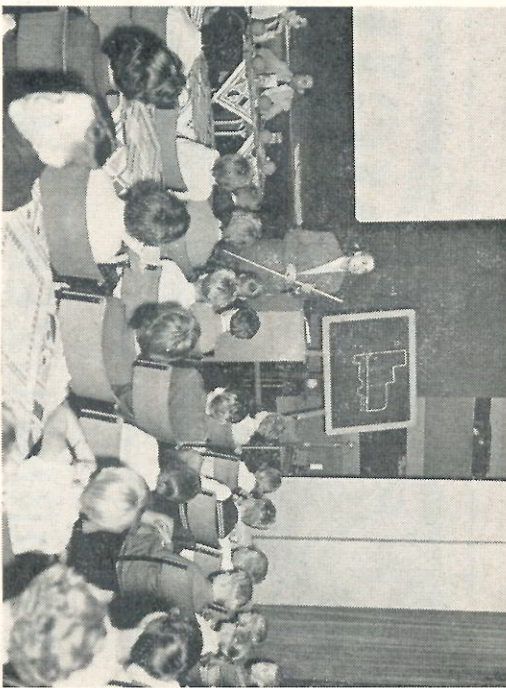
Miesje was een heel lief, klein poesje. Ze speelde bijna de hele dag, want dat vond ze heerlijk. Maar het mooiste van alles vond ze altijd het uurje dat ze met Thineke mocht spelen. Thineke was haar vrouwfje. Ze was een hele tijd ziek geweest en toen ze eindelijk weer een beetje opknapte en sterker werd, wilde ze erg graag een speelkameraadje hebben. Thineke kreeg toen van haar moeder een poesje en dat was nu Miesje.

Thineke mocht per dag een uur op en dan deed ze niets anders dan spelen met Miesje. Dan gooide ze een balletje of een leeg garenklosje naar Miesje. Die rolde de bal of het klosje met haar poot vooruit. Thineke kraaide het steeds weer uit van de pret als Miesje dat deed, zo leuk vond ze het.

Miesje had maar één gebrek, wat eigenlijk geen gebrek was: ze probeerde muizen te vangen. Nu hoor ik jullie al zeggen: Nogal logisch dat een poes muizen wil vanger. Dat is natuurlijk zo. Maar Kees, het broertje van Thineke, had een hokje met witte muizen.

Er moest altijd op gelet worden, dat

Jan zat op school, ze moesten een opstel maken. „Ik heeft geen pen, meneer”, zei Jan tot de onderwijzer. „Foei Jan”, antwoordde die. „Je weet toch dat je moet zeggen: ik HEB geen pen, jij hebt geen pen, hij heeft geen pen, wij hebben geen pen, jullie hebt geen pen en zij hebben geen pen.” „Wat een snertschool”, zei Jan toen, „ze hebben hier niet eens penne!”

13 jarigen: hoofdprijs (constructie-materiaal voor zweefvlieger) Kooos Ligthart.

Troostprijzen: Inge Verkuiljen, Victoria Korman, Amy van Tilborg, Marton Eijkman en Gera Ceulen.

14 jarigen: vakantiedagboek — Corrie van Hal, toilettaas — Sonja van Bommel. Troostprijzen: Herman Eijssackers, Vera Ligthart, Anneke Roos, Corrie Maas en Mieke Rappange.

Toen kwam de pauze, waarin het gehele gezelschap zich op een wat zanderderinge, maar wel gezellige manier naar de koffiekamer verplaatste om daar de ongetwijfeld wat opgewonden gemoederen wat te kalmeren met koek en limonade.

Tegen drie uur was ook deze sessie verwerkt en wachtte onze gasten nog een troostprijs, die voor iedereen was bestemd: een filmprogramma van bijna twee uur. Na een spannend voorprogramma volgde de minstens even spannende hoofdfilm: „Spanning rond de watermolten." Jongens, wat hebben we meegeleefd met John en zijn pogingen om de oude familieschat te bemachtigen. Toen tegen 5 uur de lichten in de zaal weer voor het laatst aangingen, ontsnapte menige zucht van opluchting, dat alles toch weer goed was afgelopen. Mijnheer Koopman wensde iedereen: „Tot ziens en wel thuis" en daarmee was definitief een punt gezet achter onze eerste speurtocht. Wij hopen, dat de kinderen, die meegedaan hebben er met veel plezier aan terugdenken en dat de kinderen, die dit jaar niet mee konden doen nu al het voornemen hebben gemaakt: Volgend jaar zijn wij ook van de partij.

Links boven: ... en dit waren prijswinnaars: v.l.n.r. Joke Verkuiljen, Corrie van Hal en als laatste Bondewijn van Hal, die de prijs voor zijn broer Peter in ontvangst nam.

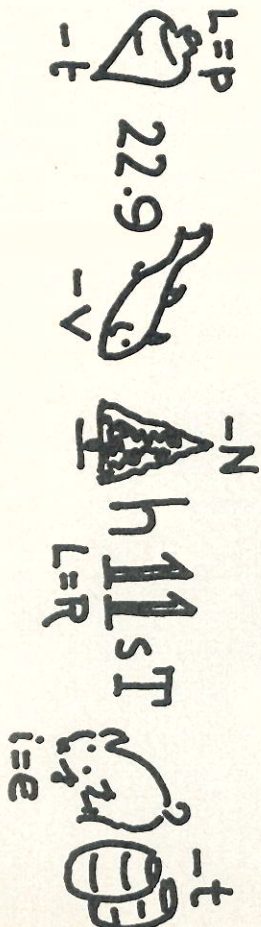
Rechts boven: De heer Noordendorp gaf les. Links beneden: ... en we hadden onze slinger. Rechts beneden: Dat hadden we wel verdiend.

DE VAKANTIE VOORBIJ ... DUS WEER PUZZELEN

Wij zijn direct na onze vrije dagen weer achter de schrijfmachine gaan zitten om deze krant vol te krijgen. Je snapte wel, dat daar altijd nog heel wat aan vast zit. Maar je ziet, dat het ook nu weer is gelukt.

Onze eerste gedachte was: we moeten weer een puzzelkrant hebben, want daar zijn een heleboel kinderen toch wel dol op. Omdat het 's avonds alweer heel wat vroeger donker is dan tijdens je vakantie, zal je er weer eensder toe komen je eens rustig te gaan verdopen in onze opgaven. Nou, hier zijn ze dan:

Voor de kinderen van 4 t/m 9. Hiervoor zijn we gegaan naar oom Ben, die weer een prachtige plaat getekend heeft. Jullie vinden hem hierbij. De bedoeling is, dat je die plaat kleurt, met krijt, kleurpotlood of verf. Natuurlijk kunnen de zevenjarige dat beter dan de vierjarige, maar we hebben

drie groepen. Jullie hebben dus allemaal dezelfde kans en je weet het: de mooiste inzendingen worden bekroond!

Voor de kinderen van 10, 11, 12.

We hebben nu eens een rebus voor jullie. Denk goed na, dan is het heus niet moeilijk om de oplossing te vinden.

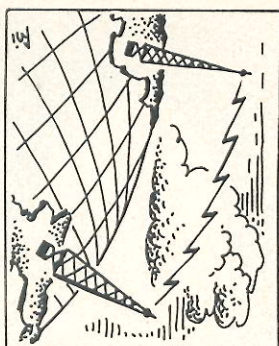
Ten slotte voor de kinderen van 13, 14 en 15 jaar.

Jullie gaan we een verhaaltje vertellen. Lees dat goed, denk goed na en stuur ons jullie antwoord op de vraag: wat spraken de broers af?

Hier is dan het verhaal:

Een heel oude sultaan voelde zijn einde naderen. Hij riep zijn beide zonen bij zich en sprak hen als volgt toe: „Aly en Achmed, mijn zoons, ik voel dat ik niet lang meer op deze wereld zal zijn. Jullie zijn mij beiden even lief en ik zou graag aan jullie beiden mijn bezittingen nalaten. Helias is dat niet mogelijk, het land kan slechts door één man worden geregeerd.

Vervolg pag. 4

MARCONI, de man die men niet geloofde

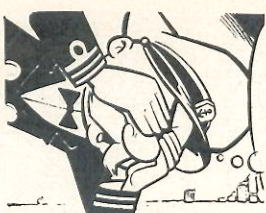
Een Engelsman en een Amerikaan zijn tegen elkaar aan het opscheppen over hun land. „In mijn land", zegt de Amerikaan „heeft men zeventien draden in de grond gevonden. Daarmee blijft wel, dat men in Amerika honderden jaren geleiden al telefoons had".

„Dat is nog niks, vergeleken met mijn land", antwoordde de Engelsman. „In Engeland heeft men helemaal geen draden in de grond gevonden. Wij hadden dus eeuwen geleden al draadloze telefonie".

Dit mopje dateert uit de tijd, toen de draadloze telefonie nog maar heel jong was.

Wat is eigenlijk draadloze telefonie? Wel, het woord zegt het al, een telefoon (tele=ver, phoon=stem) is een verbinding van de menselijke stem, waarbij men voor het overbrengen van het geluid geen telefoondraden nodig heeft. Tegenwoordig zouden we zeggen: radio. Voor jullie is dit een heel gewoon iets en velen van jullie zullen thuis een radiotoestel hebben staan. Je draait maar aan de knop, even rochten, en dan hoor je een stem of muziek van heel ver weg. Je hebt hoogstens een antenne op dak, maar een verdere verbinding met de plaats, vanwaar de stem of de muziek komt, is er niet. Je haalt zo het geluid maar uit de lucht!

Dat de radio nu de gewoonte zaak van de wereld is en dat wij onze Ervres radiotoestellen kunnen maken, hebben wij te danken aan Guglielmo Marconi.

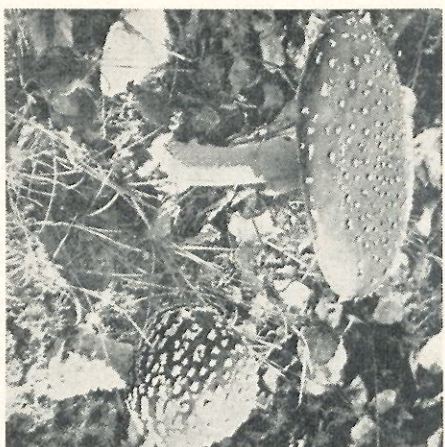

IK ZIE, ik zie WAT JIJ niet ziet

Dit is een spelletje, dat jullie allemaal wel eens gedaan hebt en dat ook nog wel eens door grote mensen wordt gespeeld.

Het is nu weer herfst geworden. 's morgens is alles vochtig, af en toe komt de zon te voorschijn en probeert de natte bomen en bloemen nog wat op te drogen, maar dat gaat niet meer zo best als bijvoorbeeld in de zomer. De zomer, dat was een heerlijke tijd, jammer dat hij zo kort duurt! Inderdaad is dat voor de meeste mensen wel de tijd van het jaar. Door als je van de natuur houdt, is ieder jaargetijde mooi en ieder gedeelte van het jaar heeft iets boeiends, iets apart, en dat maakt het juist zo mooi en wonderlijk.

Ook in deze tijd kun je er op uitgaan om bij voorbeeld in bos en wel de tientallen paddestoelen te zoeken en te vinden. Van kleine oorlepelstjes tot grote bieftukken toe. Dan krijg je echt: ik zie, ik zie wat jij niet ziet. Nu zullen jullie zeggen: die paddestoelen loop je toch niet zo gauw voorbij? Dat denken jullie maar! Onlangs was er een groepje jongelui van

Het resultaat was echter, dat niemand de slinkzwam gevonden heeft, slechts anderhalve meter van de leider stond hij: ze hadden er bijna op getrupt. Bij het maken van een tentoonstelling van paddestoelen moeten jullie er toch vooral om denken, niet te veel paddestoelen mee te nemen, van elk soort een paar is ruim voldoende. Juist door het ontzettende gesleep met zakken vol, gebeurt het dat er hele stre-

zoekingen en proefnemingen en in 1901 begon men in Engeland met de bouw van een zender. De ontvanger werd gebouwd in de staat Massachusetts in de Verenigde Staten van Amerika. De ogen van de gehele wereld waren gericht op dit experiment van Marconi en zijn helpers.

Zou het slagen? De geleerden rekenden en rekenden en kwamen tot de slotsom: wij kunnen Marconi niet geloven, want het is onmogelijk!

En toen, in december van het jaar 1901 — Marconi was naar Amerika gereisd — werd in Amerika een draadloos signaal ontvangen, dat door de zender in Engeland was uitgezonden. Het was gelukt en het genie van Marconi had gezegevierd! Het signaal was weliswaar heel erg zwak, maar dat was een kwestie van verder onderzoeken en versterken van de zendapparatuur.

De wereld was enthousiast en de geleerden moesten hun ongelijk bekennen. De transatlantische draadloze verbinding was een feit geworden en opende grote mogelijkheden voor de toekomst! In de toekomst van toen leven wij nu. Niets is ons vreemd en de onmogelijkste dingen worden werkelijkheid. En daarvoor zijn wij veel dank verschuldigd aan Guglielmo Marconi, die in 1937 overleed.

Maar kom, laat ik eindigen. Ik ga mijn radiotoestel aanzetten want in mijn programmaplaad staat, dat Engeland direct het vooiconcert van Mendelssohn zal uitzenden. En daar houd ik zo van.

De volgende Jeugdkrant zal verschijnen op 17 december 1960.

ken zijn, waar bijna geen paddestoel meer te vinden is en dat is heel jammer.

Bij een boswandeling zie je nu ongetelbare kleuren en niet alleen daar, maar ook in parken, plantsoenen, langs lanen en wegen.

Elkebladeren vertonen hun prachtig rood en de berken laten hun geelge worden bladeren koesteren door de late zonnestralen. Een telkens wordt men getroffen door een ongekende bossenpracht.

Als je je ogen maar goed open hebt, kun je veel genieten. Hoeveel mensen lopen dagelijks aan dit moois voorbij. Kijk maar om je heen, hoe schitterend de rozebottels zijn, de een al groter dan de ander; een eind verder op je tocht zie je een Malus, een wilde appel, volhangen met kleine vuurrode appeltjes op lange stelen; dan zie je plotseling tegen een huis een heester met prachtige trossen oranje-rode bessen, dat is de vuurdoorn; langwerpige kralen, rose van kleur hangend in een struik en die door z'n stekels de mens op een afstand houdt, is de Berberis, ook wel zimbrus genoemd. Zoek ze nu zelf maar eens op, als je loopt te wandelen, dan zie je vast nog meer dan ik heb opgenoemd.

„Ik zie, ik zie wat jij niet ziet." Daar dacht ik ook aan, jongelui, toen ik in de grote vakantie, in de buurt van een grote stad, bij een sloot van een prachtige buitenplaats stond.

Ik keek en zag plotseling tussen de lissen, die allang uitgebleeid waren, iets bewegen. Het leek wel op een muus, die daar tussen het kroos en de stengels van de waterplanten heen en